

คำวินิจฉัยของ ศาสตราจารย์อนันต์ เกตุวงศ์ ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

ที่ ๘/๒๕๕๓

วันที่ ๒ มีนาคม ๒๕๕๓

เรื่อง ศาลจังหวัดสงขลาส่งคำโต้แย้งของจำเลย (นายอนันต์ จันทรัตน์ กับพวก) ในคดีแพ่ง หมายเลขดำที่ ๑๗๔๘/๒๕๕๒ เพื่อขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยว่า จำเลยเป็นผู้บริโภคตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๕๗ หรือไม่

ปลัดกระทรวงยุติธรรมได้ส่งเรื่อง ส่งคำโต้แย้งของจำเลยให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัย ลงวันที่ ๖ กรกฎาคม ๒๕๕๒ ตามคำร้องของ นายอนันต์ จันทรัตน์ (ผู้ร้อง) กับพวก รวม ๓ คน ซึ่งเป็นจำเลยในคดีแพ่งหมายเลขดำที่ ๑๗๔๘/๒๕๕๒ ศาลจังหวัดสงขลา ลงวันที่ ๑๐ พฤษภาคม ๒๕๕๒ ตามคำร้องสรุปความได้ว่า ธนาคารกรุงไทย จำกัด (มหาชน) เป็นโจทก์ยื่นฟ้องผู้ร้องคือ นายอนันต์ จันทรัตน์ ที่ ๑ นางลำจวน จันทรัตน์ ที่ ๒ และจำสิบเอก สมณิตย์ จันทะรัตน์ ที่ ๓ เป็นจำเลย ต่อศาลจังหวัดสงขลา ในข้อหาผิดสัญญา บัญชีเดินสะพัด กู้เบิกเงินเกินบัญชี บังคับจำนอง และค้าประกัน โดยให้จำเลยทั้งสามร่วมกันชำระหนี้แก่โจทก์เป็น จำนวนเงิน ๔,๖๖๕,๐๑๐.๗๖ บาท พร้อมดอกเบี้ย อัตราร้อยละ ๑๘ ต่อปีของต้นเงิน ๓,๓๓๘,๐๓๓.๓๖ บาท และดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปีของต้นเงิน ๑,๖๕๗ บาท นับถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าชำระหนี้เสร็จสิ้น โดยจำเลย (ผู้ร้อง) ได้ให้การต่อสู้คดีหลายประการ โดยเฉพาะประเด็นตามคำร้องที่ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยว่า ผู้ร้องเป็นผู้บริโภคตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๕๗ ย่อมได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายที่จะไม่ต้องชำระดอกเบี้ย ในอัตราสูงเกินกว่าที่กฎหมายกำหนด ผู้ร้องเห็นว่าโจทก์ไม่สามารถกระทำได้ เพราะผู้ร้องได้รับความคุ้มครองในฐานะเป็นผู้บริโภค และดอกเบี้ยที่จะเรียกเก็บตามคำฟ้องโจทก์เป็นโมฆะ ศาลจะบังคับให้ผู้ร้องชำระแก่โจทก์ไม่ได้ ผู้ร้องได้ยื่นคำร้องขอให้ศาลจังหวัดสงขลาออกการพิจารณาพิพากษาคดีไว้ชั่วคราว และขอให้ศาลส่งคำร้องมายังศาลรัฐธรรมนูญตามมาตรา ๒๖๔ เพื่อขอให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยว่า ผู้ร้องเป็นผู้บริโภคตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๕๗ ที่ต้องได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายหรือไม่

ศาลรัฐธรรมนูญรับไว้พิจารณาตามข้อกำหนดศาลรัฐธรรมนูญ ๗ ข้อ ๑๐ เพราะเป็นเรื่องที่ศาลยุติธรรมเป็นผู้ส่งมาตามมาตรา ๒๖๔

LIRT

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า ผู้ร้องเป็นจำเลยในคดีแพ่งหมายเลขดำที่ ๑๗๔๘/๒๕๕๒ ของศาลจังหวัดสงขลา ซึ่งฟ้องโดยธนาคารกรุงไทย จำกัด (มหาชน) โจทก์ ขอให้ผิดสัญญา บัญชีเดินสะพัด กู้เบิกเงินเกินบัญชี บังคับจำนอง และค้ำประกัน โดยผู้ร้องขอให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยว่า ผู้ร้องเป็นผู้บริโภคตามมาตรา ๕๗ ของรัฐธรรมนูญ และเป็นคำร้องซึ่งส่งมาตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ วรรคหนึ่ง ซึ่งบัญญัติว่า “ในการที่ศาลจะให้บทบัญญัติแห่งกฎหมายบังคับแก่คดีใด ถ้าศาลเห็นเองหรือคู่ความโต้แย้งว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายนั้นต้องด้วยบทบัญญัติมาตรา ๖ และยังไม่มีการวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญในส่วนที่เกี่ยวกับบทบัญญัตินั้น ให้ศาลรอการพิจารณาพิพากษาคดีไว้ชั่วคราว และส่งความเห็นเช่นนั้นตามทางการเพื่อศาลรัฐธรรมนูญจะได้พิจารณาวินิจฉัย” ดังนั้น การที่ผู้ร้องขอให้พิจารณาวินิจฉัยว่า ผู้ร้องเป็นผู้บริโภคตามมาตรา ๕๗ ของรัฐธรรมนูญหรือไม่นั้น เป็นการขอให้แปลความหมายและตีความรัฐธรรมนูญ มาตรา ๕๗ ไม่ใช่เป็นการโต้แย้งว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่ศาลจะใช้นั้นบังคับแก่คดีขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ ดังนั้น ผู้ร้องจึงไม่อยู่ในฐานะที่จะขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัย

ด้วยเหตุผลดังกล่าว จึงวินิจฉัยให้ยกคำร้อง

ศาสตราจารย์อนันต์ เกตุวงศ์

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ